

Embolant el bou.

Fabian animant la plaça.

Els bous de plaça van ser bons. Es pot dir que massa bons i tot, si ens atenem al nombre de valents que osen torear. Dus són els covarxins que s'enfronten i fan treballar a les braves bèsties. L'un Fabian de Bossa, amb ascendència taurina per part del seu avi el tio Blanco i l'altre Rafael el Quincaller que tampoc va mancat d'aficionats entre els seus parents. Gràcies a la seva afeció i que fan actuar als bous hem pogut veure saltar el banc, i també alçar-lo, saltar el muret en les dos direccions, xalar en definitiva de la presència d'un animal que tant temem i ens fascina. El meu pare té un gran deler pels bous a més de conservar, malgrat l'edat, una envejable memòria. De les activitats festives antigues evoca el joc, o sort taurina de la escarapela. Ve a ser una cosa similar a la modalitat dels retalladors d'ara. La jugada consistia en enganxar, i també desenganxar, del tos de l'animal un paper roig o escarapela untat de pega. Eren famosos escarapelers d'aquell temps Garrete d'Alhocàsser (mort a la guerra civil). Segura de la Salzadella i Labaila de Les Coves. Quede constància d'aquesta activitat antiga per si algú creu oportú reeditar-la.

És fàcil que pugui ser de l'interès d'algun covarxí. Hem vist les darreres festes com hi ha gent que no

admet desviacions de l'ortodòxia. El apreciat Borrós s'estima molt als animals i feia una miqueta de trampa a les eixides soltant alguna vaqueta de menys de les sis reglamentàries que mana la tradició. Però com deíem, algun dels nostres veïns és tradicionalment ortodoxe i optà per fer hoicot a l'eixida barrant el portal del costat Boix Moliner amb la gàbia. Supose que es podien utilitzar opcions dialogants exigint, amb tota la raó, al propi Orient o bé al responsable de festes una eixida seriosa amb tots els animals. Es va decidir prescindir de les vies pacífiques, es va tirar pel carrer del mig i calgué la intervenció de l'Alcalde per solucionar el problema creat. Els bous del Borrós conscients de què tenien que deixar el pavelló de casa alt anaren i vingueren, eixiren i entraren lantes vegades que per satisfacció dels espectadors poguérem presenciar en quinze minuts tres eixides i dues entrades. Imagineu l'enveja dels pamploniques. És molt satisfactori pertànyer a un col·lectiu humà on hi ha persones capaces de mobilitzar-se per qüestions tan intrascendents.

Quan un individu o societat no té res més de què preocupar-se i s'entreté amb coses tan nifines cal sentir-nos contents. Aquesta societat o aquest individu, decididament, tenen

tots els problemes seriosos resolt. Preguem de tota manera perquè ningú s'enrecorde que fa pocs anys montàvem els cadafals amb carros de fusta, no siga cas que vullguen anular els cadafals prefabricats i ens trobem sense plaça.

En tots els dies de bous ningú va pendre mal d'importància. El tio Gumersindo del Mas de la Punta va sofrir una caiguda, Bea de Panxeta (quinta d'enguany) va rebre uns apretons a les anques sense conseqüències i el que a primera vista podia semblar un cas més greu, però no ho va ser, fou la caiguda, trompicat per una vaca des de la part més alta de la barana, d'Eládio de les Xosses.

El nombrós grup de quaranta-sis quintos i quintes es van comportar com correspon a joves de la seva edat. Són els que més xalen. La seva conducta va ser prou bona encara que es van passar una miqueta en el calibre dels masclets i l'empolsegament de pintura. José Antonio Tasaro, responsable de la tresoreria de la colla, deia que havien gastat un milió i mig de pessetes. Una de les inversions va ser la compra d'un joneguet. El van triar amb un pamet de banya, però tan corredor i furiós que no va parar de botar la plaça. Els xics torejaren amb valentia i poc estil. Els caldria una miqueta d'esco-

Vehicle xafat a l'eixida.

la taurina. Els més destacats foren, entre molts d'altres, Josele de Boliga, Jaume, Tico el Xaino, José Antonio Tasaro, Cristian de Leoncio i Manolo Traca. Una única quinta va exercir amb la capa. Bea de Panxeta ens va endelerir amb uns passes que aixecaren l'entusiasme del respectable. Els quintos, molt cavallers, vetllaven al voltant de Bea prestos a intervenir al menor incident o contingència. Quan l'animallet es va rendir, esgotat, fou conduït a l'escorxadó i sacrificat. Les mares més cuineres el van guisar amb pataca a la residència del Tossal. Els quintos

He!

Saltant el muret.